Hugh B. Cave
Dveře tam dole
(The Door Below)

Muž zvedl zrak od majáku na ostrově ke kupícím se mračnům nad nimi, přestal veslovat a řekl: "Vypadá to na déšť, Wendy. Nemohli bychom to podniknout někdy jindy?"

Dívka, která s ním seděla ve člunu, vesele prohodila: "Alane Copparde, že ty máš nahnáno! Vždyť už jsme skoro tam!"

"Abys věděla, nebojím se. Ale -"

"No tak, Ale. No a co, že trochu promokneme? Až se vrátíme, já osuším tebe a ty mě. Platí?"

Alan se bez ohledu na svou ponurou náladu pousmál. Na tuto dívku se člověk usmívat musel. Nejen, že říkala to, co dosud žádnou jinou dívku říkat neslyšel; dělala také to, co by jeho nikdy v životě nenapadlo. Něco, díky čemu se cítil o deset let mladší. Jako by mu bylo jako jí, a ne třicet čtyři.

Došlo mu, že má velké štěstí. Před dvěma týdny ještě trčel v nepovedeném manželství bez naděje na únik, ani ve snu by ho nenapadlo, že by se mohl ocitnout tady s tou nejbáječnější a nejhezčí dívkou na výplatní listině *Star-News.*

Ovšem, že věděl, že bude na pobřeží. Pronajal si ten bungalov před měsícem, přesvědčen, že zmizení milionáře Roye Bolkeho bylo nahrané - a pokud by to dokázal potvrdit, měl by svou žurnalistickou budoucnost zajištěnou. Nikdy by ho ale nenapadlo, že ve chvíli, kdy bude jeho dovolená na spadnutí, se drahá Elaine rozhodne od něj odejít - s takovými silnými slovy na rozloučenou, jako "zabedněnec" nebo "barbar" - a současně podá žádost o rozvod.

"Platí?" zopakovala bosá dívka v džínech a horním dílu plavek.

"No, když myslíš -"

"Víš ty, co si opravdu myslím, Ale Copparde? Nejsi ani zdaleka přesvědčen, že Danny Marshall lhal."

"No jasně, že ne. Proč bych se jinak vzdával své dovolené? Jen si prostě nemyslím, že odhalím pravdu, když budu čmuchat kolem opuštěného majáku."

"Ale," vysvětlovala, "měl bys vidět, kde se to údajně mělo stát, i kdyby k tomu vůbec nedošlo."

Alan se znovu otočil, aby pohlédl na ostrov, ke kterému nepřestával veslovat. Viděl ho i z bungalovu, zblízka však byl nějaký jiný. Pomyslel si, že pohled zdálky připomínal kýčovitý obraz, nijak zvláštně na něj nepůsobil, naopak vyhlížel spíš útulným a příjemným dojmem. *Zblízka* bylo cosi hrozivého v tom, jak jeho masivní skály vystupovaly z moře. Jako by ho varovaly: "Vstup jen na vlastní nebezpečí."

I maják byl zblízka jiný. Nebyl bílý, jak se mu prve zdálo, ale šedý jako omšelý žulový náhrobní kámen, a nyní, když byl uzavřen, byla skla na jeho vrcholku samozřejmě potemnělá. Věž připomínala nějakého pohádkového obra, oslepeného v souboji,

stále však vzpřímeného a pochmurně vzdorného, zamračeně čekajícího na návrat svého protivníka. Hm, napadlo ho, to se mi povedlo. Musím si to zapamatovat a někde to použít.

"Ale," ozvala se Wendy Corwinová.

"Ano?"

"Mrzí mě to. Tohle místo je opravdu hrůzostrašné. Jak že jsi říkal, že se jmenuje?"

"Hřbet delfína. Ale až rozcupuju na kusy historku toho kluka, přejmenují to tu na Světlo láře."

Zjistil, že na ostrově je jen málo míst, kde je možno přivázat loď a vystoupit na břeh. Nejlepší byla chráněná trhlina připomínající přístaviště malého převozního prámu, kterou museli používat strážci majáku před "tou událostí". Do skály tam bylo zasazeno několik uvazovacích kruhů.

"Tady museli Joe Marshall s chlapcem přivázat Ariel, když s ní sem připluli," řekl, když převlékal lano od člunu kruhem.

Devítiletý Danny Marshall - pokud uvěříte jeho historce - rybařil na kamenném břehu, když jeho děda vyšel z majáku a řekl mu, že poblíž je nějaká loď v nesnázích. Joe Marshall hovořil vysílačkou s majitelem lodi, Royem Bolkem, když onen muž náhle přerušil konverzaci. Protože to Joea udivilo, vyšel do věže, aby zkusil loď zahlédnout dalekohledem. Skutečně ji našel, na palubě však viděl jen jednu osobu - ženu pobíhající po volně plující lodi tam a zpět, jako by přišla o rozum.

A tak se podle Dannyho s dědou vydali na moře, aby zjistili, co se pokazilo. Nejen proto, že to byla jejich povinnost, ale i proto, že Joe dobře znal Roye Bolkeho. Joe byl dlouhá léta milionářovým řidičem a stal se zdejším strážcem majáku, teprve když havaroval v jednom z Bolkeho skvělých sportovních aut.

Rychle přivázal člun a pomohl své společnici na břeh. Uznale sledoval, jak zkušeně dokázala klást své krásné nohy. "Dávej pozor, kam stoupáš," varoval ji. "Uraz na tomto bohem zatraceném místě by nám udělal čáru přes rozpočet."

S ladností baletky vytancovala po skalních stupních, otočila se a s nataženou rukou čekala, až k ní dorazí. Když se vydrápal za ní nahoru, začala: "Jedním si nejsem jistá, Ale. Danny se svým dědou odtud vypluli k jachtě, a když k ní dorazili, žena, kterou Joe sledoval dalekohledem, tam už nebyla?"

"Tak to říkal ten kluk. Ležela tam jen dvě těla - Bolke u kormidla a jeho manželka v kajutě. Ze šatů měli cáry a obě těla byla důkladně poseta malými hlubokými rankami - jako nějakými bodnutími, tvrdil Danny -, nikde ale nebyla žádná krev. Tvrdil, že oblečení oné zmizelé leželo neporušené na palubě. Asi bychom z toho měli vyvodit, že si je svlékla sama a pokoušela se plavat ke břehu nebo sem k ostrovu."

"A potom Danny s Joem dopluli s jachtou sem?"

"Jestliže budeme věřit tomu chlapci. Ale mezitím se setmělo, takže se rozhodli, že do rána nebudou nic podnikat. Když se však Danny ráno probudil, našel Joea v posteli mrtvého. V pokoji, který společně obývali, byl Joe - pokud uvěříš na pohádky -

zabit stejným tvorem nebo stejnými tvory, kteří zabili onu dvojici na lodi. Pyžamo na cáry, stejné drobné ranky po těle, stejná nevysvětlitelná nepřítomnost krve. Takže kluk naskočil do jejich člunu a odplul na pevninu, aby informoval policii."

Wendy mimoděk přikyvovala - což znamenalo, že ani ona nevěří jedinému chlapcovu slovu -, vzala ho za ruku a táhla ho k majáku. Ale Alan se vzepřel.

"Ještě minutku. Když už jsme tady, tak se nejdříve porozhlédneme po ostrově."

"Říkal jsi, že se schyluje k dešti."

"Ty jsi říkala, že jestli zmokneme, vzájemně se osušíme. Tak ať si prší."

Alana napadlo, že toto místo si ani název ostrov nezasluhuje. Jednalo se o hromadu kamení o ploše dvaceti arů, ohlazené balvany nakupené jeden přes druhý bez ladu a skladu a prudce spadající do moře. Muselo to být skličující místo pro částečného mrzáka, jakým byl Joe Marshall. Pokud mu opravdu Bolke nabídl výnosnou únikovou cestu odtud jako odměnu za historku, která by zakryla vraždu - jak on, Alan Coppard, pevně věřil -, bylo celkem omluvitelné, že Dannyho dědeček tuto nabídku přijal.

Pozadí celé záležitosti bylo podle jeho názoru velmi prosté. Royi Bolkemu, milionáři - zakladateli kosmetického impéria, bylo šedesát sedm. Jeho ženě Amandě bylo šedesát pět. Pár týdnů před událostmi u majáku si Bolke z návštěvy Madridu přivezl nádhernou čtyřiadvacetiletou modelku Marii Ovideovou. Sliboval jí, že až se zdokonalí v angličtině, udělá z ní sexuální symbol své kosmetiky.

Samozřejmě, že role veřejného sexuálního symbolu nebylo to, co měl Bolke na mysli. Sex samozřejmě - a zdaleka ne jen symbolicky. Veřejný ani náhodou.

Alan Coppard byl přesvědčen, a měl v úmyslu to dokázat, že se Bolke spolčil se svou španělskou kočičkou, aby odstranili Amandu. Proč ten důmyslný podvod s pomocí bývalého řidiče Joea Marshalla? Ze dvou důvodů. Za prvé, Amanda Bolkeová se již řadu let intenzivně zabývala spiritistickými záležitostmi a tvrdila, že častokrát mluvívala s mrtvými. Za druhé, se Hřbetem delfína jsou svázány zlověstné příběhy, tradující se už nějakých čtyřicet let, o tajuplných utonutích a zmizeních. Sama Amanda o tom napsala knihu.

Jak postupovali po členitém kamenitém povrchu, Wendy se chovala jako hravé dítě a Alan jako váhavý průzkumník, zadržovaný pocitem, že tato výprava je jen ztrátou času. Ale jak se blížili k majáku, dívka náhle svraštila čelo a řekla: "Když sem připluli policisté, aby ověřili Dannyho výpověď, co přesně našli?"

"Jachtu."

"Myslíš tím samotnou jachtu?"

"Přesně tak. *Žádná* těla na palubě. Žádnou stopu po těle Joea Marshalla, o kterém chlapec tvrdil, že je v majáku."

"A co oblečení té Španělky?"

"To opravdu našli tak, jak vypověděl Danny, na Arielu. Ale dokážu si domyslet, že Bolke s Marií byli dost *chytří* na to, aby je tam nechali, a tím potvrdili historku, kterou toho chlapce naučili."

"Takže za pomoci Joea Marshalla jsou už nyní Bolke s Marií někde daleko a Amanda leží mrtvá na dně moře, co? Takhle nějak si to představuješ?"

"Tak nějak. A až to dokážu -"

"Kde je Danny teď?"

"Žije u své matky, Joeovy dcery, ve vesnici. A můžu ti říct, že je to pěkně tvrdý kluk. Ale on změkne."

Alan si náhle uvědomil, že se nechal dovést ke vchodu do majáku a že do něj teď bude muset vejít. Naštvaně o krok ucouvl.

"Ale no tak," pobídla ho Wendy a našpulila hezké rty. "Slíbil's mi to."

Uvědomil si, že teď nemůže za žádnou cenu couvnout, aby neriskoval nepříjemnou změnu v jejich vztahu. Nebyly tam ani žádné dveře, které by je zastavily. Někdo, nejspíš nějaký zvědavý návštěvník, je vyrazil bez ohledu na výstrahu "Vstup zakázán", kterou tam podle všeho přibili policisté.

Váhavě se poddal. Cítil ale, že dělá velkou hloupost. Vše pro svůj článek mohl získat od chlapce, ne slíděním kolem nějakého hloupého majáku.

Když s Wendy vešli do čehosi na způsob obývacího pokoje, ihned poznali, že tu opravdu byli nějací zvědaví čumilové. Kamenná podlaha, jen zčásti zakrytá ošlapaným kobercem, byla poseta nedopalky cigaret. Podle všeho však k žádným velkým škodám nedošlo. Nezvaní návštěvníci se asi nezdržovali dlouho.

Možná proto, že v místnosti byla tma. I když podvečer měl před sebou ještě hodinu času, okna byla malá s tabulkami natolik pokrytými solí, že dovnitř propouštěly jen trochu světla. K *nepříjemnému* pocitu přispívaly i těžké, tmavé stropní trámy, které vyvolávaly dojem, že se nacházíte v nějaké podzemní kobce.

Alan se chtěl přesvědčit, jestli byla elektřina odpojena, když byl maják uzavřen - Hřbet delfína byl zásobován podmořským kabelem. S nadějí cvakl vypínačem. Nestalo se nic.

Otočil se a začal si prohlížet místnost. Byla vybavena ošuntělou pohovkou, dvěma sešlými, příliš měkkými křesly a několika stolečky. Na stěně byly připevněny jakési přístroje, nejspíš určené k upozornění strážce na případné poruchy v světelné komoře nad nimi. Stará knihovna, vyrobená na míru k prohnuté zdi, obsahovala svazky, jejichž tituly v něm vzbudily zvědavost. *Lorna Doonová? Sofoklés? Tarzan a klenoty Oparu? Záhady Hřbetu delfína* od Amandy Bolkeové? Podivná směsice. Podle všeho sem čas od času místní usedlíci věnovali některou ze svých přebytečných knih.

"Co je nahoře, Ale?" zeptala se Wendy a trochu ho tím podě-sila, když porušila ticho trvající již nějakou chvíli.

"Další místnosti, jak jsem se dozvěděl. Kuchyň, ložnice, skladiště - a nad nimi samotný světlomet."

"Tak pojďme." Chytla ho za ruku a táhla ho k úzkému dřevěnému schodišti.

"Wendy, nemyslíš -"

"Ale no tak, nedělej drahoty, Ale Copparde!"

To zabralo. Následoval ji po schodech nahoru do kuchyně a trpělivě postával, ruce v kapsách, dokud ona neukojí svou zvědavost. Slídění jí zabralo nějaký čas - bylo tam víc skříněk a zásuvek, než by člověk v takových stísněných prostorech čekal - a po celou dobu si nepřestávala mluvit pro sebe, což mu připadlo zábavné. Potom jako horlivé děcko při honbě za pokladem vystoupala po dalším schodišti, a když ji následoval, ocitl se v ložnici.

Tady spali Joe a Danny Marshallovi a zde onoho rána chlapec po probuzení našel svého dědu mrtvého - pokud jste uvěřili jeho snůšce lží. Malá kruhová místnost byla vybavena dvěma polními lůžky, dvěma židlemi, stolem a skříní. Wendy objevila, že dveře skříně jsou zamčené, když jako můra přitahovaná ohněm zamířila přímo k ní a zkusila ji otevřít.

"Smůla," pronesl Alan suše. "Klíč má matka Joea Marshalla."

"Co?"

"Přišli sem vyšetřovatelé, udělali si svou práci a potom jí řekli, že si může Joeovy věci odnést. Odpověděla, že pokud bude živa, již nikdy nevstoupí na tento ostrov. A tak zamkli Joeovy osobní věci sem do skříně v ložnici, dali jí klíč a řekli jí, že si sem může přijít, až se na to bude cítit."

Wendy se, očividně zklamaná, otočila k dalšímu schodišti. Ale Alan podmračeně zvedl ruku a řekl jí: "Počkat, není to náhodou déšť?"

Určitě to něco bylo. Ztlumené tlustými zdmi majáku to stále znělo dost silně, aby to znepokojovalo.

Zdálo se, že Wendino nadšení pro dobrodružství konečně vyprchalo. "Páni, Ale, opravdu prší!"

S deštěm přišla předčasná tma, takže museli při scházení strmých schodů k základně věže dávat velký pozor. Trvalo jim překvapivě dlouho, když oba v houstnoucí tmě co chvíli klopýtli. V hustším přítmí zesílily hluky, takže když Alan konečně tápavě prošel dolní místností ke dveřím, kterými sem vstoupili, byl tím rámusem zcela ohlušen.

Ve dveřích se zarazil, vyhlédl na stěnu z padající vody a nevěřícně zavrtěl hlavou. "Nejdeme nikam," oznámil. "Ne v tomhle."

Wendy ho chytla za ruku. "Ach, Ale, je to moje chyba."

"Zapomeň na to. Posadíme se a počkáme, dokud to trochu nezeslábne."

Vrátili se do obývacího pokoje a sedli si, ale místnost teď působila ještě tísnivějším dojmem než předtím. Jak temnota houstla, Alan zjistil, že již nedokáže přečíst tituly v knihovně, ani že příliš zřetelně nevidí obličej své společnice, viděl ale dost na to, aby si všiml, že je nyní zkroušená a vyděšená.

Zvedl se z měkkého křesla, do kterého se před chvílí ponořil,

a začal v místnosti hledat něco, čím by tu ponurou atmosféru uvolnil. "Musí tady někde být nějaké lampy, pro případ, že by vypnuli proud," prohlásil. "Alespoň baterka." Nenašel však nic.

Poté oba s Wendy dlouho jen seděli a mlčeli.

Když se zdálo, že hluk lijáku o něco polevil, Alan pohlédl na hodinky. "Ach, Bože, je půl sedmé pryč. Noc je tu, i kdyby venku nevládla ta slota. Víš co, dojdu vybrat vodu ze člunu. Teď už musí být zpola plný. Dej mi pět, deset minut a potom přijď za mnou."

"Já tady nezůstanu," reagovala rychle. "Jdu s tebou!"

Rozhlédl se po místnosti a došlo mu, že ani jemu by se tu samotnému nelíbilo. Ne ve tmě. "Dobrá, tak pojď taky."

Neustávajícím lijákem tápali po zrádné zemi nikoho stvořené z kamení k místu, kde byl uvázán člun. Tam zůstali v šoku stát a ruku v ruce mlčky shlíželi na prázdnou trhlinu. Byl příliv. S každou přicházející vlnou pokryla sprška zpěněné vody železný kruh, ke kterému byl přivázán roztřepený kousek žlutého provazu. Po lodi nebylo ani vidu.

Alan zvedl hlavu a zahleděl se na pás deštěm bičovaného zdivočelého moře mezi ostrovem a pobřežím. Wendy byla prvotřídní plavkyně a mohla by to zvládnout, sotva ale ve tmě a za takovýchto podmínek. On neuměl plavat vůbec. "Vypadá to, že jsme tu zůstali trčet přes noc," oznámil jí a chtěl dodat pár peprných zaklení, ale uvědomil si, že by se asi měl ovládnout, protože dívka, kterou držel za ruku, byla vyděšená.

"Ach, Ale," vzlykla.

"Hlavně klid. Není to konec světa. Máme přístřeší, a když se podíváme pořádně, určitě najdeme nějaké světlo. No tak, holka. Chtěla jsi dobrodružství. A teď ho máš."

Strávil ještě pár minut prohledáváním pokoje a potom se vydal ke schodům. Jaká ironie, pomyslel si. To opravdu stojí za poznamenání si. Ze všech míst na světě jsou v majáku a s přicházející nocí nejsou schopni najít ani svíčku. Cha!

Měl krabičku zápalek. S jejich pomocí prohledal kuchyň, nic nenašel, a potom s Wendy v patách zdolal schody do ložnice.

"Naše poslední naděje," šeptal si, když vylovil kapesní nůž a pokusil se vypáčit zamčené dveře skříně.

Nešly otevřít. Ustoupil a uštědřil jim vzteklý kopanec, který je přesvědčil. "Ach," vydechl a sáhl po lampě na jedné ze zarovnaných přihrádek.

Když lucernou zatřásl, ozvalo se šplouchání. Použil zápalku a místnost zaplnilo žluté světlo s pachem petroleje. S úlevou si oddechl. "Nic moc, ale lepší než nic," řekl, když se unaveně svalil na jedno z lehátek. "Uff, chvíli už jsem byl trochu na pochybách."

Wendy se také posadila. Ale po chvíli mlčení přešla ke skříni a začala zkoumat její obsah. "Tady je nějaká vysílačka, Ale. Podívej." Ustoupila, aby se mohl podívat na přihrádku.

Alan vstal. "Řekl bych, že bude pro normální občanské pásmo."

"Taková, kterou se vzájemně baví i neznámí lidé? Můžeme ji

použít a zavolat o pomoc?"

"Kdybych s ní tak uměl zacházet. Bohužel ale neumím. A kromě toho, nezapomeň, že nejde proud."

"Ach." Alana napadlo, že nejspíš funguje i na baterie. Ale i kdyby tu někde měl starý Marshall nějaké baterie pro případ nouze - na lodích alespoň něco podobného bývá, ne? - a kdyby je poznal, neuměl by je stejně připojit.

Na poličce byl však ještě jeden přístroj. "Ale tohle," řekl a sáhl po něm, "tohle znám. Je to magnetofon. Kazetový. A také v něm jsou baterie," dodal, když odklopil zadní dvířka. "Možná si můžeme při tom čekání poslechnout nějakou hudbu. Vidíš někde ve skříni nějaké kazety?"

Pár jich našla a on je spolu s magnetofonem odnesl k lehátku, ze kterého se prve zvedl. Po chvilce se k poblikávajícímu žlutému světlu a pachu petroleje v malé ložnici přidala i hudba.

"Nocleh s Beethovenem," řekl Alan. "A dokonce i trocha světla. To není pro začátek špatné. Marshall měl každopádně v otázce hudby dobrý vkus."

Wendy se už opět usmívala. "A já jsem v kuchyni viděla nějaké potravinové konzervy, když dostaneme hlad. Trouba je ale elektrická. Budeme to muset sníst studené."

Alan znovu vstal. "Nějaké vezmu, až se budu vracet. Chci se podívat na tu knihu Amandy Bolkeové, abych se dozvěděl, co píše o tomhle místě." Natáhl se pro lampu a uvědomil si, že vyvstal problém. Pokud si vezme jejich jediný zdroj světla, Wendy zůstane potmě. "Asi bude lepší, když půjdeš se mnou," navrhl jí.

Sestoupili do obývacího pokoje, Alan vepředu držel světlo nad hlavou. S knihou v ruce řekl: "Počkej chvilku," a stoupl si do vchodu, aby obhlédl počasí. Déšť stále nepolevoval, noc už teď byla černočerná. Slyšel, jak moře doráží na ostrov: hluk všude kolem jako kruh divoké zvěře, v jehož středu byli uvězněni on s Wendy.

S radostí se vrátil nahoru. Ložnice, vysoko ve věži, mu nějak připadala jako lepší útočiště. Postavili petrolejku na stůl mezi sebou a každý si lehl na jedno lůžko, Alan se svou knihou, Wendy s rukama založenýma za hlavou a zrakem upřeným na strop, jak poslouchala hudbu. Avšak zakrátko Wendy znovu vstala a obrátila se na něj: "Právě mě něco napadlo, Ale."

"Co?"

"To veslování k Ariel, nalezení těl na palubě a dopravení lodi sem. Nenapsal by o podobné věci strážce majáku nějakou zprávu, kdyby se to opravdu stalo?"

"Nebuď včerejší. Joe Marshall nepsal žádné zprávy."

"Čti si svou knížku. Já si důkladně prohlédnu skříň."

Opravdu doufala, že něco najde, uvědomil si Alan pobaveně, když ji sledoval, jak útočí na obsah skříně. Podle všeho alespoň zčásti věřila té chlapcově historce. Když ho to přestalo bavit, vrátil se k *Záhadám Hřbetu delfína* od Amandy Bolkeové.

Divná žena, ta Amanda Bolkeová. Stejně jako ostatní velmi bohaté ženy, na které si vzpomněl, i ona se podle všeho svému koníčku věnovala s neskonalým zaujetím. "Wendy, poslechni si tohle," ozval se a začal nahlas předčítat z knihy. "'Každému, kdo dostatečně podrobně zkoumal dějiny ostrova Hřbet delfína - dokonce ještě před stavbou majáku -, musí být jasné, že se jedná o jedno z mála nadmíru jedinečných míst, kde se k sobě přibližují známý a neznámý svět. Došlo tu k tolika nevysvětlitelným událostem na to, abychom o tom mohli pochybovat. Jestliže člověk připustí existenci démonů, což samozřejmě musí, pokud není postižen pevně zabedněnou myslí, musí připustit, že se zde nachází jedna z bran, kterou jsou tato stvoření schopna přecházet mezi našimi světy.'"

"Kdo tu hloupost vydal?" zeptala se Wendy, která přerušila průzkum skříně.

Alan se podíval. "Sama, vlastním nákladem."

"Aha!"

"Počkat. 'Jednoho dne, když nastanou příznivé okolnosti,' pokračuje, 'někdo věřící těmto záležitostem, s odpovídajícími zkušenostmi získanými studiem a sebezdokonalováním, udělá vše pro to, aby v této oblasti úmyslně přivolal tyto bytosti duchovního světa z jejich domova. Podle mého pevného přesvědčení leží jejich sídlo, nebo alespoň jeho brána, pod hladinou moře poblíž tohoto ostrova.'"

"Je praštěná," zhodnotila to Wendy. "Ale naskakuje mi z ní husí kůže."

Alan se zazubil. "Jistě, že je praštěná. Ale díky tomu všemu bude ten podvod větší a lepší, až ho odhalím. A já ho odhalím, tím si můžeš být jistá. Za měsíc touhle dobou uvidíš jméno Ala Copparda na každém nároží."

"Nová žurnalistika, o které jsi mluvil, co?"

"Přesně tak. Všechno, co dnes potřebuješ, je dostat se pod kůži nějaké všeobecně známé osobnosti a stáhnout ji dolů. Když je dole, jsi ty nahoře."

"Dobře, to beru," opáčila Wendy. "Jestli ale chceš tu knihu číst, laskavě si ji čti pro sebe a mě nech poslouchat hudbu."

Když Beethoven dohrál, zkusil Alan další kazetu ze skříně. Tentokrát šlo o živou nahrávku Boston Pops, podle všeho pořízenou samotným Marshallem z rozhlasového přenosu. Hrála dost dlouho na to, aby Wendy dokončila důkladnou prověrku skříně - aniž by našla jedinou zajímavou věc, jak byla nucena přiznat - a když pásku s Pops nahradila profesionální nahrávka Mahlera, vrátila se Wendy na své lůžko.

Ale jen na chvilku. Znovu vstala, zamračila se na lehátko a řekla: "Víš, vsadím se, že je to ta postel, na které onoho rána našel Danny svého dědu mrtvého."

"Danny nenašel nikoho mrtvého."

"No, to nevíme. Přesto -" Přešla k jeho lůžku, zastavila se nad ním a šelmovsky na něj shlédla. "Odsuň se kousek, jo? Můžeš mi zase předčítat, jestli chceš."

Alan ale nečetl. Když se k němu něžně přivinula, s hlavou

položenou na jeho rameni, odložil knížku a objal ji. Nějakou chvíli tak v tichosti leželi, potom se svlékli a pomilovali se.

Když opět nehybně leželi vedle sebe, ozvala se Wendy náhle: "Ale, poslouchej!"

Zaposlouchal se, ale nezaznamenal nic nezvyklého - pouze zeslabené zvuky, na které si již s přibývajícím časem stačil zvyknout. "Vypadá to, že přestalo pršet," řekl. "Moře se uklidňuje. To jsi myslela?"

"Ne. Poslouchej."

Odmítal si připustit, že jeho sluch má do zvýšené jemnosti pěkně daleko. Opravdu se pokoušel zachytit to, co slyšela ona, ale nedařilo se mu to.

"Ty neslyšíš nějaké škrábavé zvuky, jako - jako kroky?" Uvědomil si, že je vyděšená. Její teplé, vlhké tělo - oba byli stále ještě nazí - se začalo v jeho objetí chvět.

"Nejspíš to někde kape voda. Po dešti."

"Ne, ne. To není voda." Vyklouzla z jeho objetí a spěšně si navlékla modré džíny a bílou podprsenku od plavek. Když se strojila, všiml si, že jí z kapsy kalhot visí cosi, co vypadá jako kousek stříbrného řetízku, a sáhl po něm.

Ke svému překvapení zjistil, že drží křížek, byl podle všeho stříbrný, a na něm ukřižovaný Ježíš. Na konci krátkého řetízku byla připevněna malá svorka ze stejného kovu. Křížek byl očividně určen k připnutí na oblečení svého nositele.

"Odkud to máš?" zeptal se, jist si, že není její.

Vypadala rozčíleně. "Našla jsem ho ve skříni."

"Hohó. Ty nemáš zrovna velké zábrany, co?" Otočil křížek a všiml si, že je v kovu něco vyraženo, a protože zrak měl lepší než sluch, dokázal to i přečíst. "'Cedillo, Guadalajara'. To musí být výrobce."

"Guadalajara je v Mexiku," řekla Wendy s našpulenými rty. "Byla jsem tam." Vzala mu křížek z ruky a vzdorovitě si ho zastrčila zpět do kapsy. Potom náhle zvolala: "Ale, poslouchej!"

Poslechl ji a soustředil se, nic ale nezachytil.

"Dole!" trvala na svém. "Co je s tebou, Ale? Copak nic neslyšíš?"

Alan vstal, nahý přešel ke dveřím a otevřel je. Rozladěn jejím pokáráním tam stál celou minutu a ze všech sil se snažil zaslechnout to, co podle všeho slyšela ona.

Nic.

Náhle si uvědomil, že stojí vedle něj a zírá do tmy pod nimi u paty strmého schodiště. "Tak co?" vyzvídala.

"Je - je to pryč, ať to bylo cokoli. Ale slyšela jsem to. Něco se tam dole pohybovalo, Ale. A způsobovalo to stejné zvuky kroků, které jsem slyšela předtím. Až na to - až na to, že jsem si jistá, že tentokrát jich bylo víc než jeden."

Alan měl nutkání vzít lampu a sejít s ní po schodech, aby jí ukázal, že dole v kuchyni nic není. Jeho nahota ho od toho ale zrazovala, stejně jako jeho vědomí, že ona slyší daleko lépe než on. Zavřel dveře a řekl: "Teď potřebujeme nějakou příjemnou hudbu, nemyslíš?" Hudba je jí blízká, pomyslel si. Něco, co

odpoutá její myšlenky od toho, co se snad mohlo dít dole. Jinak by se také mohla zhroutit.

Ve skříni objevila více než deset kazet, z nichž už některé částečně přehrál. Teď se podíval na zbývající. Většinou šlo o originální nahrávky symfonií, úryvky z oper, komorní hudbu. I ty, které byly původně prázdné, byly zaplněny nějakou hudbou, alespoň podle ručně psaných poznámek na krabičkách. Na jedné ale nebylo napsáno nic. Zvědavě zasunul tuto pásku do přehrávače.

Z reproduktoru se ozval nakřáplý mužský hlas: "... a tak jsme se, Joe, rozhodli, že vezmeme Ariela a že na chvíli unikneme všem těm neřádům. Ty víš, jak dotěrní mohou být s těmi svými otázkami; dříve jsi mi je udržoval od těla. Od Watergate si každý tuctový pisálek v zemi myslí, že je inkvizitor. Takže jsem Marii řekl: *'Víš* co, na chvíli vypadneme a necháme je obtěžovat zase někoho jiného.' A tak jsme tady. Abys věděl, jsme dost blízko, že bych si s tebou skoro mohl promluvit i bez téhle vysílačky, Joe...

Cože? Ty tohle nahráváš? Tak to bych měl říct něco pro příští generace, co? Možná, že bych mohl o nějaká nesmrtelná slova požádat Amandu. To by ses nasmál, kdybys byl právě teď na palubě naší lodi, Joe. Víš, co vždycky říkala o Hřbetu delfína? Znáš tu bláznivou knížku, kterou vydala? A teď je už hodinu ve své kabině a provádí nějaké pomatené rituály, které by to všechno měly dokázat. Právě teď deklamuje nějaké pomatené zaříkadlo. Copak to neslyšíš? Odmlčím se na chvíli, aby sis to mohl poslechnout."

Z pásky se na pozadí ozývalo slabé odříkávání. Poté se do toho opět vložil hlas Roye Bolkeho. "Slyšíš to, Joe? Ano? Tohle už tu máme celou hodinu. Dokážeš si to představit? Maria je vyděšená k smrti. To víš, tyhle Španělky jsou jako struny. Už půl hodiny prosí Amandu, aby toho nechala, a všiml jsem si krve na její blůzce, kam si připnula svůj křížek. Je prý na ochranu, vysvětlovala mi, pro případ, že by se Amandě podařilo otevřít tu bránu, o které pořád vykládá. Abych pravdu řekl, ta ubohá holka je natolik vyděšená a nervózní, že si ten přívěšek vrazila přímo do těla, Joe. Rovnou do ňadra. Počkej prosím chvilku, ano? Copak je, Mario?"

Několik vteřin bylo slyšet další hlas, ženský, byl ale tak daleko od mikrofonu, že mu nebylo rozumět. A byl také velmi vysoký. "Cože?" reagoval Bolke otázkou. "K čertu, teď nemůžu přijít. Někdo musí tuhle mrchu řídit. Běž jí říct, že já -"

Další zvuk na kazetě nepocházel od něj, a nemohl být ani způsoben dívkou, se kterou se bavil. Byl to protáhlý výkřik, který podle všeho přicházel z dálky. Potom se znovu ozval Bolkeho hlas, tentokrát v chraptivém křiku. "Ach, Kriste pane. Ach, můj Bože..."

A ticho.

Když ticho trvalo dost dlouho na to, aby usoudili, že je nahrávka u konce, přestal Alan zírat na magnetofon a vydechl cosi, o čem věděl, že je to hloupost. Bylo to jediné, co ho napadlo, že nemůže situaci nijak zhoršit.

"Ten křížek nepochází z Mexika," řekl. "Guadalajara je i ve Španělsku."

Wendy si také uvědomila, že musí ovládat své emoce. "A jak se asi dostal sem, Ale? Myslím tím sem do majáku."

"O tom nemám *žádné* ponětí."

Wendy o tom ale nějaké ponětí měla. Po chvíli mlčení se ozvala: "Ale, řekla bych, že vím, co se přihodilo. Myslím, že jsem si tím jistá."

"Copak?"

"No, v první řadě Amanda Bolkeová se svým šíleným zaříkáváním i vším ostatním, co prováděla na palubě jachty, otevřela dveře nebo bránu, ve kterou věřila, a vyvolala cosi z hlubin. Ji a jejího manžela to zabilo, ta španělská dívka ale byla chráněna krucifixem, který měla na sobě. Démoni a vampýři a jim podobní se podle všeho bojí křížů, ne?"

"Jsi blázen," zhodnotil to Alan.

Ignorovala jeho poznámku. "Ale Maria udělala chybu. Když se ocitla sama se dvěma mrtvolami, svlékla se - a krucifix zůstal připnutý k jejímu oblečení - a pokusila se doplavat ke břehu. Ale nemohlo se jí to podařit, protože už nebyla chráněná. Chápeš?"

"Zbytečně se zahazuješ tím, že pracuješ pro *Star-News,* zlato. Měla bys psát hrůzostrašné filmy."

"A teď je na řadě Joe Marshall se svým vnukem," pokračovala Wendy tvrdohlavě. "Odpluli k jachtě a našli tam ta dvě těla a Mariiny šaty. Dopravili jachtu sem na ostrov. Potom, když si Danny prohlížel oblečení španělské dívky, zahlédl křížek a vzal si ho, stejně jako já, když jsem ho objevila ve skříni. Měl ho u sebe. A téže noci to, co zaútočilo na Ariela, přišlo i sem do majáku. Danny přežil, protože měl u sebe křížek. Když ráno odplul na pevninu, musel ho tu zřejmě nechat, protože se bál, že by ho kvůli tomu mohli vyslýchat."

"Jsi génius," zhodnotil to Alan. "A co ta kazeta? Jak se dostala do téhle skříně?"

"No... když Joe s Dannym vyrazili k jachtě, aby zjistili, co se přihodilo, Joe asi nechal vysílačku i magnetofon zapnuté pro případ, že by se Bolke znovu ozval. To dává smysl. A potom, když se sem vrátili, byl Joe pořádně otřesen a podle mého se prostě ani nenamáhal poslouchat nahrávku hned, ale nechal si to na později, až se Danny uložil ke spaní. Uvědomil si, že by si ji policie mohla chtít poslechnout, přetočil ji a chtěl ji ráno vzít s sebou na pevninu. Ráno byl ale mrtvý a Danny tu kazetu nevzal, protože neměl potuchy, že je důležitá."

"Ha."

"A dokážeš přijít s lepším vysvětlením? Když se sem policie vydala, jakmile si vyslechla Dannyho povídání, nemohlo je napadnout, že by měli hledat nějakou pásku. Očividně jich tu bylo víc, všechny hudební, tak proč by měla ta jedna být zvláštní? Když nadešla chvíle zabalit všechny Joeovy věci a zamknout je ve skříni, kazeta se tam dostala také se vším ostatním, a tím to skončilo."

"Víš," ozval se Alan, když vrtěl hlavou v ne příliš hraném údivu, "ani ve snu by mě nenapadlo, že ti to takhle myslí. Skoro se mi příčí tě teď umlčet. Ve skutečnosti je ale ta páska podvržená, podvod, součást celé naplánované intriky, která měla Royovi Bolkemu pomoct uniknout z nepovedeného manželství a utéct s jeho španělskou panenkou. Pisálci si myslí, že jsou inkvizitoři, nebo snad ne? Ha. To se ještě ukáže. Takže teď prosím zkus na chvíli přestat se svým fantazírováním a -"

Pokoj zaplnil nový zvuk. Magnetofon, stále ještě spuštěný, se po dlouhé odmlce opět přihlásil o slovo. Ozval se hysterický dívčí hlas křičící cosi španělsky.

Křik o pomoc, uvědomil si Alan šokovaně, když se rozpomněl na tento jazyk. Jeho španělština, kterou se naučil během ročního pobytu ve Venezuele, byla jihoamerickou variantou, byla ale na slušné úrovni.

"Vracejí se!" křičela. "Ach, Ježíši, Marie a Josefe, vracejí se pro mě! Ach, jsou strašní - vidím čtyři z nich, jak přelézají bok. Ach Bože, už tady nevydržím! Musím pryč!"

Dále následoval už jen křik, který ztrácel na vydatnosti, jak dívka utíkala od lodní vysílačky. Vyběhla na palubu, kde se svlékla a skočila do moře. Pokud to nebylo jen pokračováním té pohádky...

Magnetofon opět ztichl. Zatímco Alan zápasil se svým přesvědčením a Wendy seděla jako loutka vyřezaná ze dřeva, běžel s tichým šuměním ještě další minutu nebo dvě, potom cvakl, když páska skončila. Místnost zaplavilo naprosté ticho.

Měl bych se ustrojit, pomyslel si Alan. Celá ta věc je nahraná, ale nemůžu zůstat takhle, kdyby se něco přihodilo. Vždy rád chodil nahý, nyní mu ale nahota připadala hrozivá. Cítil se bezbranný.

Měl ale na stehně Wendinu ruku, její ostré nehty se do něj zarývaly, když horečnatě drmolila: "Ale! Dole zase něco je! Ach, můj Bože!"

Jako předtím napjal sluch - a tentokrát opravdu zaslechl rytmický, šustivý zvuk, jako by se k nim kdosi blížil po kamenné podlaze posypané pískem. Nebylo to ale v kuchyni dole. Bylo to na schodišti přímo přede dveřmi.

Wendy vyjekla. Vytrhla křížek španělské dívky z kapsy, slepě ho napřáhla před sebe, vyskočila na nohy a vyrazila ke dveřím. S trhnutím je otevřela. Cosi mohutného a temného za nimi - cosi s lidskou podobou, ale vyšší než normální člověk - před ní se syčením ucuklo, když proti tomu napřáhla křížek. Alan jen koutkem oka zahlédl obrovské nohy s plovacími blánami a šupinatý trup, vzhůru zvednuté ruce zakončené dlouhými zahnutými prsty připomínajícími spáry dravého ptáka.

"Počkej!" zakvílel. "Pro Boha živého, Wendy, počkej na mě!"

Ona už ale proběhla kolem bytosti a zmizela. Slyšel ji, jak na schodišti ječí na další, aby jí uhnuly z cesty. Slyšel pleskání jejích bosých nohou, když prchala temnou kuchyní dole. Zapomněla snad, že tam žádný člun není? Nejspíš ano, to na celé věci ale nic neměnilo. Měla křížek, a také uměla plavat...

Tehdy přestal myslet na Wendy. Chystal se k útěku, zíral na dveře a cítil, jak se jeho nahé tělo scvrklo. Tvor na konci schodiště nyní zaplnil vstup a světlo petrolejky z něj odhalilo další podrobnosti. Supiny a paráty nebyly jeho nejděsivějšími atributy. Alan nehybně zíral na mohutnou šupinatou hlavu s velkýma vypouklýma rybíma očima a obrovskými nosními dírkami. A on tomu nevěřil!

S chraplavým řevem popadl lampu a vyrazil ke schodům na druhé straně ložnice - ke schodišti vedoucímu do místností, které s Wendy neprozkoumali. Jak se drápal do další místnosti o patro výš, ohlédl se a spatní, jak se jedno z lehátek rozbíjí o zeď, když ho kymácející se stvoření odkoplo stranou, místo aby ho obešlo. Bylo to lůžko, na kterém se s Wendy milovali.

Za onou hrůzou se objevily druhá a třetí.

Schody skončily a Alan se ocitl ve skladišti, klopýtal kolem záložního generátoru a sudů s palivem... kolem pracovního stolu a hromady krabic. *Žádné* útočiště. Tápavě ji obešel k dalšímu schodišti a znovu se při stoupání ohlédl.

Teď tam byly čtyři ti tvorové, sunuli se v chumlu, strašní ve svém pomalém, ale vytrvalém pronásledování. A teď, když jejich sykot zesílil do chóru hadí jámy, si povšiml úst, ze kterých onen zvuk prýštil. Ohavné štěrbiny vybavené dvojicí dlouhých zašpičatělých tesáků.

Když dovrávoral do místnosti na vrcholu věže, pochopil, že už nemůže dál. Byla to nejmenší místnost ze všech. Její stěny byly skleněné. Místo, po kterém mohl běžet, bylo jen kruhovou lávkou kolem lampy.

On, Alan Coppard, novinář nového stylu, byl polapen v osleplém oku obra z pohádek, který byl koneckonců pouhým vězením.

Když se první z netvorů posunul neúprosně vpřed, prudce se k němu otočil a vykřikl. Místo křiku z něj ale vyšlo jen zasípění. Nahý padl na kolena a rukama si zakryl oči.

přeložil Jiří T. Pelech

Hugh B. Cave

Američan (narozený v Anglii), nar. 1910. Jeden z posledních žijících představitelů skupiny hororových autorů, kteří plnili první magazíny věnované tomuto žánru. Publikuje od roku 1929 l *a za svůj život vydal přes 1000 povídek a článků. Jen část jeho díla, byť ta nejznámější, patří do oblasti hororu. Živil se také psaním dobrodružných a detektivních povídek. Výbor z jeho raných povídek vyšel v roce 1977 pod názvem Mungunstruum and Others (Mungunstruum a jiné povídky) a získal cenu World Fantasy Award. Koncem 40. let se na několik let Cave usadil na Haiti a stal se jedním z největších znalců voodoo. Později se stal majitelem kávovníkové plantáže na Jamajce. V 70. letech se vrátil k psaní hororů a vydal několik románů, vesměs s tematikou zombií, např. Legion of the Dead (Legie mrtvých, 1979), Novějším výborem z jeho povídek je The Door Below (Dveře tam dole, 1997). Titulní povídka vyšla poprvé v antologii Whispers III roku 1984. V roce 1991 byl Cave poctěn Cenou Brama Stokera za celoživotní dílo. Cave je dodnes ve svých 91 letech*

čiperný stařík komunikující se světem i prostřednictvím elektronické pošty. Měl jsem možnost setkat se s ním během World Fantasy Conu a překvapil jsem ho informací o tom,, že některé z jeho dobrodružných povídek vyšly před válkou i v českém překladu - většinou bez uvedení autora. "Nevzpomínám si, že by mi tehdy poslali nějakou autorskou smlouvu," vzpomínal na dobu před šede-sáti lety.